

включає в себе загальномолодіжний жаргон, що характеризує мову певного покоління.

Сленгові слова та вирази, які вживає молодь, є досить різноманітними і відмінними у різних молодіжних груп. Наприклад, лексему «розуміти» в одній компанії звикли замінювати словом «шарити», а в іншій – «розчохлятися». Так само існують певні слова та вирази, які притаманні саме певній групі підлітків. Наприклад, для вираження подиву одні використовують слова «я в шоке», для інших більш характерними є слова «я холодний», «я в трансі», і навіть «хай мене покрасять».

Така різноманітність викликана насамперед тим, що молодь прагне вирізнитися не лише як окрема суспільна група, але й як особистість, у даному випадку це відбувається з допомогою мовно-виражальних засобів. Через це багато молодих людей намагаються ще більше урізноманітнити своє мовлення власними новотворами.

Як бачимо, у молодіжному середовищі сленг посідає помітне місце як засіб виділення індивіда із маси і спосіб вербального спілкування.

Таким чином, портрет сучасного українського жаргону: динамічний, прийнятний до запозичень. Як підкреслюють провідні фахівці сучасної української жаргонології, гармонійний розвиток соціолектів і зможе вивести нашу мову на якісно новий рівень – такий, що зможе повернути мовний побут сучасних мегаполісів на шлях українства.

ДЕЩО ПРО ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІНГВОСФЕРИ

Доп. - канд.філол.наук, проф. Василенко В.А.,
Сумський юридичний факультет
Харківського національного університету
внутрішніх справ

Національна мова повноцінно виконує свою державотворчу функцію лише в тому випадку, коли виступає

засобом комунікації широким верств населення країни. Дуже важливо в цьому зв'язку подолати соціальну неповноту функціонування української мови, синхронізувати процеси соціального, мовного і культурного розвитку суспільства.

Об'єктом нашого дослідження є сучасна мовна ситуація в Україні, що характеризує конфлікт між двома літературними мовами – українською та російською.

Деформованість мовної ситуації України полягає в тому, що співвідношення україномовною та російськомовною частин населення не відповідає співвідношенню українців і росіян на її території.

На сьогодні в Україні склалася рівноважна двомовна ситуація – кількісні показники поширення української та російської мов свідчать про однаково сильну демографічну потужність обох мов, хоча вони по-різному проявляються в різних областях. Це і визначає гостроту мовного конфлікту.

Кожен крок, спрямований на розширення функцій української мови, супроводжується опором з боку проросійськи орієнтованих груп населення.

Протистояння посилилося з початком президентства Л.Кучми, який обіцяв, що в Україні державною мовою буде тільки українська, однак пізніше виступав із заявою про доцільність надання російській мові статусу офіційної.

Політика «відсутності політики» в умовах України, де позиції своєї мови і культури ослаблені, внаслідок тривалого періоду дискримінації, означає фактичну підтримку панівного становища російської мови. Відсутність механізмів контролю за виконанням Закону «Про мови» і 10-ї статті Конституції України, а також державної програми захисту української культури спричинило домінування російської мови в інформаційно-культурному просторі України.

Цілком витіснено україномовну культуру з радіо, особливо популярного серед молоді.

Як відомо, до найактивнішого споживача телевізійної продукції належить молодь, тому проросійська орієнтація

більшості телевізійних каналів України може мати далекосяжні загрозові для національної безпеки наслідки.

Активне витіснення української мови спостерігається в пресі та книговидавничій галузі. Співвідношення кількості україномовних і російськомовних книжок, газет, журналів не відповідає показнику демографічної потужності двох мов.

Теза про вільний вибір мови спілкування в загальноміській комунікації – це фікція. Насправді мовна поведінка особистості в різних ситуаціях неформального міського спілкування суворо детермінована російськомовною атмосферою наших міст, яка породжує ефект мовного диктату середовища.

Можна сказати, що мовно-культурна атмосфера наших міст зробила російську – мовою пристосування, українську – мовою протистояння.

Отже, складність розв'язання наших нинішніх мовних проблем полягає в тому, що сфера приватного побутового спілкування не підлягає регламентації з боку держави.

ВИКОРИСТАНА ЛІТЕРАТУРА

1. Масенко Л.Т. Мова і суспільство: постколоніальний вимір. - К., 2004.
2. Железний А.И. Происхождение русско-украинского двуязычия в Украине. – К., 1998.
3. Українізація чи продовження русифікації? / Худ-публ. збірник. - Донецьк, 2002.